

INGEZONDEN.

Geachte Redactie,

Ofschoon ik niet van polemiëk houd en deze regelen ook niet als zoodanig bedoeld zijn, ik dus geen repliek verlang, verzoek ik U toch mij gelegenheid te geven mijn verontwaardiging uit te spreken over de wijze waarop de Heer *Regensburg* den arbeid zijner collega's apprecieert¹⁾.

Die appreciatie is geringschattend en de wijze waarop, zacht uitgedrukt, onparlementair of onvoegzaam en ik denk dan ook dat de vele beslommeringen en bemoeienissen der redactie, oorzaak zijn dat des Heeren *Regensburg's* stukje *in dien vorm* is opgenomen.

Ik heb hierbij minder de litteraire tekortkomingen of de sociale beteekenis van het geval op 't oog, dan wel het gebruik van enkele termen, die zelfs in een openbaar ernstig gesprek ternauwernood toelaatbaar zijn, doch zeker niet, in een openbaar geschrift geplaatst, door den doodoener „vergeef me de uitdrukking” gedekt kunnen worden.

Wat de bepaling van het honorarium betreft, dit is een kwestie tusschen den behandelenden tandarts en den patiënt, waarbij de eerste de waarde van zijn arbeid bepaalt, aan den laatste de beslissing overlatend of die waardebepaling hem convenieert of niet.

Daaruit volgt dat een voorafgaande prijsbepaling somtijds (als ongeveer bedoeld) wenschelijk is om een eventueel verschil van meening op dit punt zooveel mogelijk te vermijden. Niets toch is zóó onaangenaam als later (wanneer het op betalen aankomt natuurlijk) te moeten hooren dat het honorarium te hoog is en men zichzelf, zijn arbeid en loon verdedigen moet.

Vooraf tegenover nieuwe patiënten is de voorafgaande prijsbepaling wenschelijk, terwijl dit geheel onnoodig is bij

¹⁾ Zie T. v. T. v. 15. 9. '13.

patiënten uit familiën die men tien, vijftien, twintig of meer jaren reeds behandelt. Deze weten met wien zij te doen hebben en weten ook dat goede tandheelkundige diensten goed beloond moeten worden.

Indien de door den Heer R. bedoelde Haagsche collega, serieus de opgesomde reeks behandelingen verrichtte, heeft hij niet meer dan een matig honorarium in rekening gebracht, zonder zich aan philantropie te hebben bezondigd en heeft dus aanspraak op openlijke lof en aanbeveling.

Philantropie komt in de dagelijksche practijk niet te pas. Daarvan zijn onze patiënten niet gediend en daarvoor steunt men met arbeid of geld, klinieken of heeft men een bijzonder spreekuur voor minvermogenden.

Voor minvermogenden is er gelegenheid te over, goed te worden behandeld bij tandartsen wier tijd minder bezet, dus ook minder kostbaar is of die aan ziekenfondsen verbonden zijn.

Overigens sluit ik mij gaarne bij het onderschrift der redactie aan.

Met dank voor de plaatsing,

N. J. J. GREETER.

BERICHT.

Tandheelkundige examens.

In de *St. Ct.* no. 262 zijn opgenomen twee Kon. Besl. van 25 Oct. (*St.bl.* no. 397 en 398) tot wijziging van het Kon. Besl. van 12 Febr. 1897 (*St.bl.* no. 36), in het bijzonder met betrekking tot tandheelkundige examens.

PERSONALIA.

Bevorderd tot tandarts de H.H. K. Renswil, A. L. Villiers en E. v. d. Molen. Vertrokken van Utrecht en gevestigd te Amsterdam Mevrouw de Bouvé Esser.

Benoemd tot school-tandarts te Gouda de heer J. Haddérus Oostingh.